

Prædiken til 16. søndag efter trinitatis

Joh. 11, 19-45

Farvel, min elskede. Pas godt på sig selv. Disse morgener år efter år, hvor kvinder og mænd kysser hinanden farvel og går på arbejde. Far vel. Hvilket smukt ønske. Far vel. Tag dig i agt. Pas godt på dig selv. Hvorfor siger folk hej til hinanden når de mødes og hej-hej når de skilles? Ufatteligt at man ikke vil ønske hinanden noget smukt ved at sige godmorgen eller godmiddag og til sidst farvel. Hver eneste morgen mellem 6 og 8 finder alle disse afske-der sted. Børnene skal i skole. De voksne på arbejde. Farvel. Og igen og igen og igen i løbet af dagen en masse nye afskeder. Farvel. Det er blevet så rutine-præget. Nogle giver sig ikke engang tid til at sige ordentlig farvel.

Det er så stærkt, der i evangeli-et, hvor Lazarus kommer vaklende ud af graven med flagrende ligklæder omkring sig. Han opstår fra de døde. Han kommer tilbage. Hvorfor tænker man ikke det samme, når man ser sine børn vende tilbage fra børnehaven eller skolen med flagrende halstørklæder og halvåbne frakker. Hvilket vidunderligt mirakel! De er vendt tilbage. Gud har ført dem gennem dagen og skænker os dem igen. Det er ingen selvfølge.

Eller hvad med vor elskede. Dagen er forbi.

Og vi mødes igen. Det umulige er sket endnu engang. Vi ser hinanden på ny. Da Jesus kaldte Lazarus ud fra graven, råbte han: "Lazarus, kom herud". Man skal være åndelig døv for ikke at høre Jesus ved fyraften kommandere: John, kom herud. Lasse, kom herud. Lone, kom herud. Mette, kom herud. Og de vrimler ud fra de steder, de har opholdt sig. Skoler, fabrikker, kontorer. De har været væk. Og vi får dem igen med flagrende klæder. Det er ikke en selvfølge. Der er nogle hver dag, der ikke kommer tilbage.

En fornemmelse af udødelighed præger vor tid. Hvorfor ønske hinanden, at man skal fare vel gennem dagen. Far vel. Det skal nok gå godt, mener vi. Sikkerhedsseler, sociallovgivning, beskyttelsessko tager vare på os. Hvorfor ønske hinanden en god dag, en god aften, en god nat. Det skulle bare mangle, at det gik godt. Det er en menneskeret. Jeg er sikker på det. Hvis man ikke hver dag kan se opstandelsen fra de døde, når man får sin elskede tilbage efter en dags fravær, eller når man trykker sine børn ind til sig, efter de har været i skole et par timer, hvordan skulle man så kunne se og forstå de dødes opstandelse? Hvor grinagtigt at være imponeret over at de døde opstår, hvis man ikke

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kan forundres over de levendes daglige opstandelse fra de døde.

Der går seks dage i evangeliet, hvor Jesus ikke foretager sig noget som helst i anledning af Lazarus sygdom og død. Men på den syvende dag griber han til handling. Der må være en symbolsk mening med dette guddommelige nøleri. Man kunne derfor godt få den tanke, at det har noget med søndag at gøre. Seks hverdage og så en søndag. Det var en søndag morgen, at Vorherre opstod fra de døde. Det er søndag, der er bestemt til at være den dag i ugen, hvor vi træder ud af ugen og ser den i nyt og anderledes skær. Hvorfor holder vi gudstjeneste om søndagen? Da udelukkende for at pege på, hvor store mirakler Gud foretager sig med os hver eneste dag. Gudstjenesten er fikservæsken, fremkaldervæsken, der fremkalder ugen, så vi ser, hvad der i de forløbne 6 dage faktisk er hændt omkring os.

Og hører vi ikke til de lykkelige, der kan se, at Gud gang på gang i den forløbne uge har givet os de menne-sker tilbage, som vi elsker, mini-opstandelser fra de døde, så kan vi måske få øje på det andet mirakel: At de som døden har taget fra os, er i Guds hænder, og at han lader dem opstå til et rige fuld af hans ufattelige kærlighed. I evangeliet, som vi har hørt i dag, er der nogle ord, som vi ikke kan undvære. Vi bør høre dem hele tiden. Det er en kommando. En ordre. På et tidspunkt råber Jesus til sin døde ven: ”Lazarus, kom herud”. Sådan er det. Guds søn bliver nødt til hele tiden at kalde os ud til de levendes land, som han gjorde med Lazarus. Ind i mellem er vi så optaget af os selv, så selvkredsende, så navlebeskuende,

at vi må have Herren til at råbe til os: ”Kom herud”. Det er en ordre. Og vi vakler ud i lyset til de levende. Dem, der har brug for os. Ind imellem har vi forvildet os ind i så meget mørke og nedtrykthed, at vi må have Kristus til at råbe til os: ”Kom herud”. Så drejer vi os mod ham. Han er lyset. Og vi går efter hans stemme. En ordre må man rette sig efter. Og når vi engang er døde, så lyder den samme befaling igen: ”Kom herud”. Og vi rejser os og går med vore flagrende ligklæder ind til et nyt liv med Kristus. Amen.

Poul Joachim Stender

Såby-Kisserup

Salmer:

730, 560, 171, 373